

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 6-a după Rusalii

„Păcatele nu aduc niciun folos creștinilor”

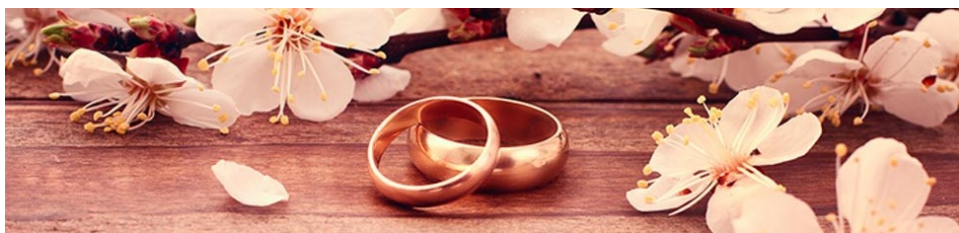
Păcatul aduce în trup boală și suferință, fiindcă întrerupe mersul firesc al vieții, așa precum a fost statornicit de Dumnezeu, întru început. El face vieții aceiași rău, pe care apele murdare și vătămătoare îl fac izvorului limpede, când ajunge în ținuturile neprielnice.

De aceea Mântuitorul a tămăduit pe unii numai iertându-le păcatele - adică înlăturând pricina răului.

De aceea a zis El slăbănogului: „Vezi să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție mai rău”, de aceea la spovedanie duhovnicul, după ce dezleagă păcatele, spune: „păcatele nu aduc nici un folos creștinilor, ci mai ales, neputință, boală, sărăcie și multe feluri de dureri”.

Aceasta ne face să înțelegem nu numai ce este păcatul, ci și ce trebuie să facem împotriva lui. Durerea și suferința din trupul nostru sunt urmarea păcatelor noastre sau a înaintașilor noștri. Izvorul este deci păcatul, cum se exprimă atât de adevărat Sfântul Apostol Pavel: „Printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea” (Epistola către Romani 5, 12).

Pr. Ion Cărciuleanu
Sursa: doxologia.ro

Legătura dintre Taina Cununii, căsătoria civilă și petrecerea de nuntă

Pentru a defini unirea bărbatului cu femeia în viața de familie, se întrebuintează de regulă trei termeni: **cununie, nuntă, căsătorie**, fiecare având un sens aparte care însă, de multe ori, se întrebuintează necorespunzător. Greșita lor întrebuintare pornește de la faptul că se confundă, de cele mai multe ori, aspectul religios al unirii bărbatului cu femeia, cu cel civil și cu petrecerea de după oficierea acestora.

În practica din țara noastră se obișnuiește ca mai întâi să se facă sau să se încheie **căsătoria civilă**, adică actul juridic prin care cei doi parteneri își exprimă liberul consimțământ

în fața oficiului de stare civilă și prin care ei devin soț și soție, urmat de oficierea religioasă a **Tainei Cununii** prin care cei doi se unesc în fața lui Hristos în Biserică și de agapa sau **petrecerea de mulțumire** de după acestea.

Spre deosebire de actul civil care se și numește căsătorie civilă și de petrecerea nunții, se obișnuiește să se spună actului religios săvârșit în Biserică, „căsătorie religioasă”, ceea ce este incorect, fiindcă acolo avem de-a face cu o Sfântă Taină prin care se binecuvântează și se sfințește legătura bărbatului cu femeia. Ea nu se mai numeș-

te „căsătorie”, ci **Taina Cununii** sau **Taina Nunții**, prin care se creează asupra celor doi soți efecte harice sau sfințitoare. Termenul de nuntă, în limbajul obișnuit, are sensul sau se referă mai ales la petrecerea legată de momentul căsătoriei și al cununii, dacă avem în vedere că, în marea majoritate a cazurilor, căsătoria civilă se încheie legată de cea religioasă.

Cât privește **petrecerea** legată de nuntă, aceasta stă în legătură cu evenimentul civil și religios și ea este îngăduită în limitele bunei-cuviințe și ale măsurii. Ea face parte din bucuria de familie și din tradiția curată românească. **Nunta este un prilej de bucurie și de comuniune sufletească**, și nicidecum de destrăbălare. Însuși Mântuitorul a luat parte la o asemenea bucurie sufletească, unde a fost chemat cu mama și ucenicii Săi și unde a transformat apa în vin când acesta se terminase. El nu a interzis nici atunci și nici altă dată consumarea de vin și voia bună a nuntașilor, iar rânduielile noastre bisericesti, canonice și liturgice nu cuprind asemenea restricții.

(Pr. Prof. Dr. Nicolae D. Necula,
Tradiție și înnoire în slujirea liturgică,
volumul I, Galați, 1996)

Rânduiala Tainei Sfântului Maslu, ca parte văzută, constă în rugăciunile pentru sfințirea untdelemnului, ungerea celor bolnavi cu acesta, citirea celor șapte fragmente de Apostol și de Evanghelie, rugăciunile de iertare și de vindecare, iar ca parte nevăzută, constă în iertarea de păcate, deci vindecarea sufletului.

Cele șapte rugăciuni diferite care se rostesc în cadrul slujbei Sfântului Maslu ocupă un loc central în sânul slujbei. Amintind milostivirea și bunătatea pe care Dumnezeu le-a arătat întotdeauna față de oameni, în ele se cere păzirea vieții bolnavului, ușurarea de chinuri, vindecarea și întărirea trupului și totodată iertarea păcatelor, tărie duhovnicească, primenirea întregii sale făpturi și înnoirea în Hristos a vieții sale. Fiecare rugăciune insistă în mod particular asupra unuia sau altuia dintre aceste aspecte, dar toate pun alături mângâierea sufletului și ușurarea trupului, leagă tămăduirea duhovnicească de cea trupească, subliniind importanța fundamentală a celei dintâi, fără a nesocoti valoarea celeilalte.

În **cea dintâi rugăciune**, preoții cer Milostivului Dumnezeu: „Facă-se, Doamne, untdelemnul acesta untdelemn de bucurie, untdelemn de sfințenie, îmbrăcăminte împărătească, pavază puternică izbăvitoare de toată lucrarea diavolească, pecete nestrîcată, bucurie a inimii, veselie veșnică”.

În **cea de-a doua rugăciune** este chemat în ajutor Dumnezeu cel Mare și Preaînalt, pentru a trimite harul Său preasfânt peste bolnavul care și-a cunoscut păcatele sale și a venit la El cu credință. Dumnezeu este rugat să-l primească pe acesta cu iubirea Sa de oameni, să îi ierte lui orice a greșit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul, să îl însoțească și să-l păzească în ceilalți ani ai vieții acestuia.

Cea de-a treia rugăciune este o invocare directă a ajutorului lui Dumnezeu, spre ușurarea durerii trupesti a celui bolnav: „Așa, Doamne, trimite din cer puterea Ta

Semnificația rugăciunilor citite la Sfântul Maslu

cea tămăduitoare; atinge-Te de trup, potoleşte-i firbințeala, ușurează-i suferințele și izgonește toată boala cea ascunsă. Fii tămăduitorul robului Tău acesta; ridică-l pe dânsul din patul durerii și din așternutul chinurii. Dăruiește-l pe dânsul sănătos și întreg Bisericii Tale, ca să fie bineplăcut Ție și să facă voia Ta”.

În **cea de-a patra rugăciune**, Milostivul Dumnezeu este rugat astfel: „Cel ce tămăduiești toată neputința, tămăduiește pe robul Tău; ridică-l pe dânsul din patul durerii pentru mila bunătății Tale; cercetează-l pe dânsul cu mila și cu îndurările Tale; depărtează de la dânsul toată boala și neputința”.

În **cea de-a cincea rugăciune**, Milostivul Dumnezeu este numit „Tatăl orfanilor, limanul celor înviforați și doctor al celor bolnavi; Cel ce porți fără mâhnire slăbiciunile noastre și iei asupra-Ți suferințele noastre; Care miluiești cu liniștirea; Cel ce treci peste fărădelegi și ierți nedreptățile; Cel grabnic spre ajutor și zăbavnic la mânie; Cel ce primești pocăința păcătoșilor și ai putere a

ierți păcatele cele multe și grele și dai tămăduire tuturor celor ce petrec întru neputință și în boală întunecată”.

Următoarele rugăciuni, **a șasea și a șaptea**, precum și **rugăciunea ce se citește în timp ce Sfânta Evanghelie se află deschisă** pe capul bolnavului, cer iertarea păcatelor celor aflați în suferință: „Ție ne rugăm și cu umilință la Tine cădem: în bunătatea Ta, Însuți slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, fărădelegile și păcatele robului Tău și greșelile lui cele de voie și cele fără de voie”.

Credincioșii care participă la slujba Sfântului Maslu sunt pătrunși de rugăciunile și de citirile ce se fac, înțelegându-le într-o altă lumină duhovnicească și pătrunzându-se de ele cu altă tărie. Sunt lecturi și rugăciuni sfinte, menite să aducă în sufletul necăjit și întristat, **pocăință, pace, liniște și ușurare**.

(Monahul Teognost,
Taina Sfântului Maslu – Taina tămăduirii sufletului și trupului, Iași, 2002)
Sursa: doxologia.ro

Vorbind cu fratele Teoctist din Epir, la 20 iulie 1972, el m-a întrebat dacă am auzit de minunea care a avut loc în urmă cu cincisprezece ani în Ioanina (Grecia), unui soldat care era rânduit de strajă la cazarmă. I-am spus că nu și l-am rugat să mi-o spună ca s-o pot scrie, spre slava profetului Ilie.

Un soldat era staționat să păzească o baracă și, la miezul nopții, a auzit pașii unei persoane, care se apropia de el. Soldatul a crezut că era un ofițer care, așa cum se obișnuiește, venea să îl verifice. A strigat: „Stai!”, dar din nou a auzit pașii apropiindu-se de el. Pentru a doua oară a strigat: „Stai! Cine-i acolo?”. Cu arma în mână, nu a primit nici un răspuns. A fost apoi forțat să spună: „Stai sau trag!”.

De îndată ce a spus „trag”, arma i-a fost smulsă din mâini și a aterizat la aproximativ cincizeci de metri distanță. Apoi a văzut, dintr-o dată, în loc de un ofițer, așa cum a crezut că ar fi, un preot învâluit de o lumină strălucitoare, asemenea fulgerului. S-a

Sfântul Ilie și soldatul care înjura de cele sfinte

înfricoșat foarte tare.

Preotul i-a spus: „Nu te teme, copilul meu, nu-ți fie frică, dar spune-mi, binecuvântatule, de ce hulești cele sfinte? Pe Hristos, pe Maica Domnului și pe Sfinți?”.

Simțind remușcări, soldatul a început să plângă și și-a cerut iertare, spunând: „Iartă-mă, Părinte Sfinte, fac asta din cauza răutății mele și a multor ani petrecuți în obiceiuri rele. Iartă-mă!”.

Sfântul i-a răspuns: „Trebuie să predici tuturor să se pocăiască și să nu hulească cele sfinte (în societatea românească, cea mai întâlnită hulire este înjuratul de cele sfinte). Să comunici acest lucru și în metropolă, și tuturor. Chiar și zierele ar trebui să publice acest lucru...”.

„Nu mă vor crede, Sfinte. Dar spune-mi, cine ești?”

„Eu sunt profetul Ilie. Și pentru ca oamenii să te creadă mai mult, le vei spune că în acea stâncă (și a arătat cu degetul) vor săpa și vor găsi o biserică veche de-a mea și deasupra ei, să construiască o biserică nouă”.

El a mers și a povestit acest lucru întregului oraș și întâmplarea fost publicată în toate zierele locale. Mulți au crezut și și-au schimbat viața. Brutarii și asociația acestora, care îl cinsteau pe profetul Ilie ca patron al lor, au săpat în stâncă ce a fost indicată și au descoperit o biserică veche și, după cum a fost cererea, au construit una nouă, deasupra ei, în cinstea Profetului Ilie.

Soldatul a schimbat multe vieți și a trăit tot restul vieții sale ca un model de un bun creștin.

(Monahul Lazăr Dionisiatul | Sursa: Doxologia.ro)